

אברהם ציון:

„הזנות מותרת, אבל אסור לעסוק בה!“

השבוע עצרה מיסטרית תל-אביב ארבע צעירות וגבר אחד. הם נחשדו שהפעילו בית-בושת במסווה של מכון-עיסוי. המיטרה טענה בבית-המישפט, שהנשים נהגו לתת ללקוחות המכון שירותי עיסוי והרפיה מינית. השופט הסכים לשחרר את כל החשודים בערבות ובתנאי שהמכון ייסגר.

לתומה הייתי בטוח שלמיסטרית תל-אביב יש בעיות חשובות יותר. וגם היה נדמה לי שהמחוקק לא פועל לרעת הנשים במיקרה כזה. לצורך בירור העניין פניתו לד"ר אברהם ציון, מייסמן שעשה עבודת דוקטורט באוני-ברסיטת קיימברידג' בנושא הזנות והמישפט. ביקשתי לדעת מה אומר החוק.

אנו אימצנו את המישפט האנגלי, הגורס שזנות היא מותרת, אבל בית-בושת אסור.

● **מהו בית-בושת?**

כששתי נשים עוסקות בזנות בעת ובעונה אחת, ביחידת דיור אחת, זהו בית-בושת.

● **במיקרה הנוכחי דובר על הרפיה.**

לרעת רבים הזנות היא מגע מיני בדרך הטבע, שפירושה חרידה לאיבר המין הגשי. ומכאן שהרפיה שלא קשורה לאבר מינה של האשה, אינה זנות. אבל בשני פסקי-דין באנגליה, מאור מפורסמים, הפסיקה היתה שגם הרפיה היא זנות, אם הכוונה לפרוק את היצירה המיני של הגבר.

גם בארץ הלכו בעיקבות פסיקה זו ומכאן שהרפיה ליחידות הרחף המיני נחשבת זנות.

אגב, עובדה מעניינת: לפי פסיקה זו גם בתולה יכולה להיות זונה, אם היא עוסקת בהרפיה מהסוג שהוזכר.

● **לא הבנתי — אם הזנות מותרת, איפה היא יכולה להתקיים?**

זו בדיוק השאלה. בארץ קיים מצב מישפטי בלתי-נסבל. הזנות איננה אסורה, ומאידך-גיסא אין לזונה כל אפשרות לעסוק בזנות. ברחוב היא תיחשב כמי שעושה מעשה מגונה, והעונש על כך הוא עד שישה חודשי-אסור. בדירה היא תיחשב כמי שמחזיקה מקום לזנות, ואין זה משנה אם זוהי דירתה הפרטית והיא צפויה למאסר עד חמש שנים.

● **אני עדיין מבולבל.**

מה שקרה הוא, שכאשר תיקנו את הסעיף בחוק דיני-העונשין, לא שמו לב שפוגעים בזונה. הם התכוונו לפגוע בסרסור, אבל פגעו בזונה עצמה. מכאן הבילבול, גם בחוק.

שלמה נקדימון:

„אייזנברג מימן את הוצאת סיפרי!“

סיפרו החדש של העיתונאי שלמה (נקדי"ל) נקדימון (בשיתוף עם עיתונאי אחר, שאול מייזליש) על רצח יעקב דה-האן, מסעיר את המדינה מאז שידור מבט שני בעניין. פניתי לנקדי, שהוא עמית הגון וקולגיאלי, וביקשתי שיבהיר לי כמה עניינים סתומים סביב הספר. ראשית, ביקשתי לדעת מי מימן את הוצאת הספר, שלא לדבר על הוצאת העבודה בהונג-קונג.

את הספר מימנו חברות של שאול אייזנברג. הם מממנים מפעלי תרבות וסיפרות. עברתי אצלם שנה, וכך מומנו הספר והפקתו.

● **איך הגעת לאברהם תהומי?**

חברים שלו בארץ נתנו לי את כתובתו, והתכתבתי איתו שלוש שנים. כשבאתי להונג-קונג, התברר לי ששמו מופיע בספר-הטלפונים.

● **הוא נראה עשיר בקורח.**

הוא גימלאי, אבל אשתו ממשיכה לעבוד בעיצוב אבני-חן. הוא אכן שייך לאצולת-הממון שם.

● **מדוע הוא נמצא שם, ולא בארץ?**

הוא עזב את הארץ בסוף שנות ה-60, אחרי שמיפעל שלו כאן לאבני-חן התמוטט והוא לא קיבל — כפי שקיווה — עזרה ממשלתית. הוא ירד לארצות-הברית ומשם להונג-קונג.

● **הוא ממורמר, אם כך.**

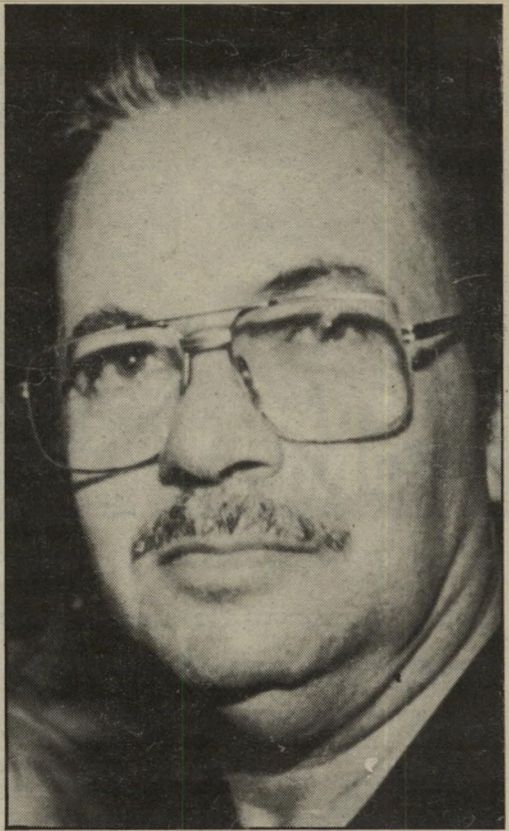
כן. כמי שהקים את אצ"ל וניסה לאחד את ההגנה לפני כן, הוא יכול היה להיות רמטכ"ל או סגן שרי-בטחון בממשלה הראשונה. אילו גלגלי ההיסטוריה היו פועלים אחרת, בקום המדינה ביקש לשרת צה"ל, אך נרחה. את עיתור עליה הוא קיבל בקושי.

● **איך התרשמת ממנו?**

למרות שהוא בן 84, הוא שופע סמכותיות, מדבר בטון תקיף ובטוח בעצמו. אחרי השידור טילפן אליי שלום רוזנפלד וסיפר לי, שכאשר הוא היה פקודו של תהומי כאצ"ל, הוא וחבריו היו מקבלים פיק-בירכיים כשהיו מתייצבים לפניהו.

● **האם הוא הרצח?**

אני רומז על כך, אבל אינני כותב זאת במפורש. היה לי חשוב לצייר תמונה של תהליך קבלת-ההחלטה להתנקשות בדה-האן, ובספר אכן נערך שיחזור העניין הזה.

יוסף דוריאל:

„מרכזיות דיגיטליות? גם אנחנו יכולים!“

שר-התיקשורת נקט יוזמה. והורה השבוע למנכ"ל חברת בזק לחתום על חוזה לרכישת ידע של מרכזיות דיגיטליות (סיפרטיות). עם חברה בלגית הקשורה לקונצרן איי-טי-טי. לפני-כן ניסה המיליארדר היהודי-יפאני, שאול אייזנברג, להפעיל את כל כובד מישקלו על ראש-הממשלה. כדי שחברה שלו תקבל את המיכרז, ולא פלא. מדובר בחוזה חמש-שנתי בהיקף של 700 מיליון דולר.

זה הזכיר לי נשכחות, מתקופת שר-התיקשורת הקודם, מרדכי ציפורי. פניתי למהנדס יוסף דוריאל, מנהל חברת מהנדסים ויועצים לתיכנון וייעול, שהיה בעבר ראש המטה הבינמישרי לייעול המשק הציבורי. ביקשתי לדעת האם מדובר בפרשה ישנה.

לא. אז התערב המטה נגד החלטה פזיזה למסור הזמנת-ענק של חצי מיליארד דולר לחברה גרמנית, שלא היו לה הנתונים לספק ציוד כזה לישראל מבחינת הטיב, האמינות והמחיר גם יחד. הצלנו אז את ציפורי מבושה לאומית, ואת מערכת התיקשורת בארץ מהסתבכות מסוכנת.

● **והמיכרז הנוכחי?**

עתה, לכל הפחות, היה מיכרו מסודר. רנו בצורה מיקצועית.

● **מהי מרכזיות דיגיטלית?**

היא שונה ממרכזיות רגילה בכך, שהחלק הקובע שבה אלה הם אלמנטים של מחשבים, של תוכנה. במרכזיות אלה החלק המתוכנת לא קטן יותר מהחלק של החומרה, כלומר הציוד.

● **האם היה צורך לסנות לחברה בחו"ל?**

מבחינת סיפוק צרכים מידי — כן, אבל עכשיו זה עידן התיקשורת, ולנו יש גם מוחות וגם טכנולוגיה, ואין כל סיבה שנהיה נחותים בתחום זה ממדינות אחרות. גם אנחנו יכולים.

● **קראתי שגם לישראלים יזרקו עצם.**

זה שחברות ישראליות יועסקו כקבלניות-מישנה של חברה מחו"ל, אינו ממצא את הפוטנציאל שלנו. וחוק מזה, כמי שמתכנן מיעלים בארץ, אני מודאג מהמצב של סטגנציה בפיתוח תעשייתי בארץ.

כמוכן שהייתי רואה בעין טובה יותר שהזמנת-ענק כזו היתה מתבצעת במיעלים שהיו עוברים על כספי תוצרת כטול-לבן.